

BLAHOŠLAVENÍ PRENASLEDOVANÍ

607/2018

www.inky.sk

21. 11. 2018

... alebo o tom, že tak ako na pretekoch, aj tu sa ráta dobehnutie do cieľa, nie odpadnutie bár aj meter pred ním.

„Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“

Čo je to spravodlivosť? Pripomeňme si, Ježiš to vysvetľuje, keď hovorí: „Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť“ (Mt 6,33). Spravodlivosť v plnom zmysle slova je stav, kedy je všetko tak, ako má byť, na správnom mieste a v správnom vzťahu podľa Božieho zámeru. Tento stav je podstatou Neba, ako učí Youcat: „Nebo je tam, kde sa uskutočňuje Božia vôľa bez najmenšieho odporu“ (Youcat 52). Alebo, inými slovami, Božieho Kráľovstva. Novotného biblický slovník vysvetľuje spravodlivosť ako „vše, čo je príme, pevné, správne, náležité, čo odpovedá predpokladaným a uznávaným normám, čo je ve shodě s právom a pravdou, čo má byť, ničeho, čo môže obstať pred jakýmkoľvek súdom a soudcom, čo odpovedalo právu a spoločenskému rádu, čemu nelze nic vytkat. Podle 2Pt 3,13 bude nová nebe a nová země příbytkem spravedlnosti, t. j. života podle vůle Boží“ (krátené). Božie kráľovstvo je teda stav Božieho Pokoja a Božej Spravodlivosti, ktorá všetko, čo je v ňom, uzdravila a očistila od každého zla a sebestva a všetko je následne v Bohu zavŕšené, čiže zbožštené.

Ak si to zhrnieme, v najplnšom zmysle slova *spravodlivosť* znamená dokonalosť a svätosť, je podstatou stavu *Neba* a vďaka nej je *Nebo* nebom, teda miestom blaženosti, kde „Boh im zotrie z očí každú slzu“ (Zjv 7,17). Túžiť po spásе = túžiť po Nebi = túžiť po svätosti a dokonalosti podľa Boha = po spravodlivosti.

Realita prenasledovania: „Prenasledovania nie sú vecou minulosti, pretože aj dnes ich trpíme, jednak takým krutým spôsobom ako mnohí súčasní mučeníci, ako aj subtilnejšie, prostredníctvom klebiet a falšů“ (GE 94).

Prečo sme prenasledovaní pre spravodlivosť? „Sám Ježiš zdôrazňuje, že táto cesta ide proti prúdu - až tak, že z nás robí ľudí, ktorí vlastným životom spochybňujú spoločnosť, osoby, ktoré obťažujú. Ježiš pripomína, koľkí sú prenasledovaní a boli prenasledovaní len preto, že bojovali za spravodlivosť, že žili svoje povinnosti voči Bohu a voči druhým“ (GE 90). „Nedá sa očakávať, že keď žijeme evanjelium, bude nám celé naše okolie naklonené, pretože ambície moci a svetské záujmy mnohokrát hrajú proti nám. ... V takejto odcudzenej spoločnosti, uviaznutej v politickej, mediálnej, ekonomickej, kultúrnej, ba aj náboženskej zápletke, ktorá bráni jej autentickému ľudskému a sociálnemu rozvoju, je ťažko žiť blahoslavenstvá - a môže to byť vnímané negatívne, s podozrením a výsmechom“ (GE 91). Ako píše Písmo, „Kráľovstvo“ a „svet“ sú dve opozičné a nekompatibilné veci. Neexistuje medzi nimi žiadne zmierenie či kompromis, pretože prvé je založené na láske ochotnej obetovať seba pre bližného, druhé na egoizme, ochotnom obetovať druhého, ak mi to vyhovuje - a jedno, či je to v „hard“ podobe vojny, vraždy, zločinu, alebo v „soft“ podobe konkurencie, presadzovania sa na úkor iného, či len obyčajnej ľahostajnosti k osudom iných. Vždy tu bude konflikt medzi svetom a Kráľovstvom: Kráľovstvo bude evanjelizovať svet a svet bude prenasledovať Kráľovstvo. Ježiš preto rovno upozorňuje: „Niet nikoho, kto by pre mňa a pre evanjelium opustil dom ...“³⁰ aby nedostal stonásobne viac; teraz, v tomto čase, ... hoci s prenasledovaním, a v budúcom veku večný život“ (Mk 10,29-30).

Prečo znášať, dokonca vítať prenasledovanie pre spravodlivosť? „Ak sa nemienime ponoriť do tmavej priemernosti, nechceme pohodlný život, pretože „kto by si chcel život zachrániť, stratí

ho“ (Mt 16, 25)“ (GE 90). „Križ, predovšetkým únavy a bolesti, ktoré znášame, aby sme žili prikázanie lásky a cestu spravodlivosti, je zdrojom dozrievania a posvätenia. Pamätajme, že keď Nový zákon hovorí o utrpeniach, ktoré treba zniesť pre evanjelium, zmieňuje sa práve o prenasledovaniach“ (GE 92). Inými slovami, je to akt nášho vlastného rozhodnutia sa. Svet, alebo Kráľovstvo? „Nik nemôže slúžiť dvom pánom; pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridŕžať a druhým bude opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone“ (Mt 6,24), vraví Ježiš. Jakub, „Pánov brat“, syn Kleopasa a Márie varuje obdobne: „Cudzoložníci, neviete, že priateľstvo s týmto svetom je nepriateľstvom s Bohom?! Kto teda chce byť priateľom tohto sveta, stáva sa nepriateľom Boha“ (Jak 4,4). Do tretice aj Pavol apoštol: „Chcem si teraz nakloniť ľudí alebo Boha? Alebo sa usilujem páčiť sa ľuďom? Keby som sa ešte chcel páčiť ľuďom, nebol by som Kristovým služobníkom“ (Gal 1,10). Alebo jedno, alebo druhé. Alebo cúvneme pred prenasledovaním a potom o nás platí, že „kto by si chcel život zachrániť, stratí ho“ (Lk 9,24), pretože zvolíme svet pred Kráľovstvom a tým spečatíme vlastné zatratenie; alebo necúvneme - a potom sa na nás splní Ježišovo „kto stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho.“³⁶ Ved' čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?!“ (Mk 8,35-36). A dodáva s dôrazom na extrémnosť a radikálnosť tejto voľby: „Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno. Ale kto vytrvá do konca, bude spasený“ (Mt 10,22).

Čo ale nie je ospravedlnením vlastnej hlúposti! „Hovoríme však o nevyhnutných prenasledovaniach, nie o tých, ktoré si môžeme zapríčiniť sami nesprávnym spôsobom zaobchádzania s druhými. Svätec nie je excentrická osoba s odstupom, ktorá sa stáva neznesiteľnou pre svoju márnivosť, negativitu či urazenosť“ (GE 93). Ježiš hovorí o prenasledovaní pre spravodlivosť, nie o odpore voči nám pre našu vlastnú namyslenosť, aroganciu, tvrdosť, pýchu... či dokonca pre zlé skutky, ktorých by sme sa ako kresťania dopustili a odpor okolia by sme považovali za ono „prenasledovanie sveta“. Tak nás pred tým varuje aj Písmo: „Len nech nik z vás netrpí ako vrah alebo zlodej, alebo zločinec, alebo sľedič.“¹⁶ Kto však trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha týmto menom“ (1 Pt 4,15-16). Často sa stáva, že naozaj svoju vlastnú neobratnosť, nadradenosť, pýchu a odpor, ktorý tým budíme, berieme ako „odpor voči Božiemu slovu“ a samých seba vnímame ako obeť, ako mučeníkov a ešte viac sa utvrdzujeme v tejto našej domnelej „zásadovosti“ a „ortodoxnosti“. Thomas Merton o tom píše ako o „duchovnej pýche“: „Potešenie srdca po úspešne vykonaných ťažkých úlohách mu tajne našepkáva: „Som svätý“. Namýšľa si, že jeho pýcha je Duch Svätý. Je natoľko zahľadený do seba, že už viac nedokáže počúvať rady iných - alebo prikazy predstaveného. Keď niekto protirečí jeho želaniam, pokorne zloží ruky a zdanlivo súhlasí, no v srdci si myslí: „Prenasledujú ma svetskí ľudia. Oni nie sú schopní pochopiť človeka, ktorého vedie Duch Svätý. Toto vždy trápiť aj svätcov.“ Keď sa z neho už stane mátyr, je desaťnásobne tvrdohlavejší ako predtým“ (krátené). Veľký pozor na to! Kým dospejeme k záveru, že sme naozaj oni „blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť“ - dôkladne preskúmame, čo vlastne ľuďom okolo nás na nás vadí, čo vlastne „prenasledujú“ a odmietajú. Možno zistíme, že nám ich Pán poslal naopak ako nástroj nášho vlastného očisťovania od svetských a neevanjeliových postojov!